

Îmânı Aşkla Yaşamak

...وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ

Allah, size imanı sevdirmiş ve onu gönüllerinize güzel göstermiş; inkarı, fasıklığı ve (İslam'ın emirlerine) karşı çıkmayı da çirkin göstermiştir. İşte bunlar doğru yolda olanların ta kendileridir.(Hucurât 49/7)

“Allah’ım, bize imanı sevdire ve kalblerimizi imanla süsle! Küfrü, fısı ve isyanı bize çirkin göster. Bizi doğruyu bulanlardan eyle!” (Ahmed, 3/424)

Muhterem Müslümanlar

İman ile İslam’ın kıymeti hiçbir zaman tartışılmaz. Ancak bilindiği gibi bunlarında dereceleri vardır. Kimi insanlar üzerlerine düşen kulluk vazifelerini asgarî seviyede yaparken, kimileri de büyük bir ihlâs, aşk ve heyecan içinde daha fazlasını, üzerine düşeni ve en iyisini yapmaya gayret eder. İşte böyle kimseler, imanın ruhaniyetini ve İslam’ın lezzetini gönüllerinde hissedenden kimselerdir. Kalpleri mutmain olmuş ve inançları iyice sağlamlaşmıştır.

Değerli Müminler bu kalpleri mutmain olmuş muhlis kimseler, yaptıkları kulluktan, işledikleri ameli salihlerden manevi olarak büyük bir haz ve lezzet alırlar.

✱ **Allah ve Rasûlü’nün emirlerini severek ve isteyerek yerine getirirler.** Nitekim Allah Rasûlü’nün rahle-i tedrisinden geçmiş, onun eğitim ve terbiyesinden nasibdâr olan, onun manevi halinden hissedar olan sahabe-i güzîn efendilerimizde öyleydiler. Allah ve O’nun Rasûlü Habibullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize melekleri dahi taaccüp ettirecek bir şekilde teslimiyet gösterip Allah ve Rasûlü’nün emirlerine ve nehiyelerine vecd içinde âmâde oldular. Onların Allah Rasûlü’nün islâmı tebliğ mektubunu uzak veya yakın bölgelere ulaştırma noktasında hiç tereddüt göstermeksizin Onun talebine muhabbet ve teslimiyet göstermeleri ne güzel bir misaldir. **Bir keresinde Resûlullâh sallâllâhu aleyhi ve sellem bir gün:**

“–Ey insanlar! Ecir ve sevâbını Allâh’tan bekleyerek şu mektubu İskenderiye Mukavkısı’na hanginiz götürür?” diye sorunca, Hâtıb bin Ebî Beltaa -radiyallâhu anh hiç tereddüt göstermeden, ölümü ve boynunu vuracak cellatları düşünmeden harikulade şecaat göstererek fırlayıp kalktı ve Efendimiz’in huzûruna vardı:

“–Yâ Resûlallâh! Ben götüreyim.” dedi.

Allâh Resûlü -sallâllâhu aleyhi ve sellem-:

“–Ey Hâtıb! Allâh bu vazîfeyi senin hakkında mübârek kılsın!” buyurdu... İşte İmanı aşkla yaşayan bir müminin firaset ve cesaretine dair ne güzel bir misal.

Bedir Gazvesi öncesinde Allah Resûlü -sallâllâhu aleyhi ve sellem-, ashâbının fikrini öğrenmek istedi. O zaman Mikdâd bin Esved -radiyallâhu anh- ayağa kalkarak şu konuşmayı yaptı:

“–Yâ Resûlâllah! Ne ile emrolunduysan onu yap, biz Sen’inle beraberiz. Allâh’a yemin ederim ki, biz Sana İsrâîloğulları’nın Mûsâ Aleyhisselâm’a dediği gibi demeyiz. Onlar Mûsâ Aleyhisselâm’a: “...Sen ve Rabbin gidin savaşın. Biz burada oturacağız.” (el-Mâide, 24) demişlerdi. Sen’i hak peygamber olarak gönderen Allâh’a yemin ederim ki, şâyet Sen bizi Birkü’l-Gimâd’a kadar yürütsen, Sen’inle birlikte olduktan sonra daha fazla güçlüğü bile katlarız. Sen’in sağında, solunda, önünde ve ardında düşman ile sonuna kadar çarpışmaya her an hazırız!..” (Buhârî, Meğâzî 4,)

Abdullâh bin Revâha’nın hanımı şöyle anlatır:

“Resûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem- hutbeye çıkmıştı. Bu esnâda Mescid’e doğru gelmekte olan Abdullâh -radiyallâhu anh-, Allah Resûlü’nün; **“Oturun!”** buyurduğunu uzaktan işitti. Daha mescide varmamış olmasına rağmen, hemen olduğu yere oturuverdi. Bu durum daha sonra Resûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem-’e bildirildiğinde, Hazret-i Abdullâh’a:

“Allah Teâlâ senin, Allâh’a ve Resûlü’ne itaat iştîyâkını artırsın.” buyurdu. Bu misaller imanı aşkla yaşayan müminin gerek feraset, gerek cesaret noktasında ve Allah ve Rasûlüne itaate dair misallerden sadece birkaçıdır.

*** Allah ve Rasûlü’nün rızâsını kazanmayı, herşeyin önünde tutarlar.**

Bedir günü Hazret-i Mikdâd'ın ardından Sa'd bin Muâz -radiyallâhu anh- ayağa kalktı:

“–Ey Allâh'ın Resûlü! Bizler Sana inandık, Sen'i tasdîk ettik. Getirdiğin Kur'ân ve Sünnet'in hak olduğuna şehâdet ettik. Bu yolda her sözünü dinlemek ve itaat etmek üzere Sana kesin söz de verdik!

Yâ Resûlâllah! Nasıl dilersen öyle yap! Sen'i hak peygamber olarak gönderen Allâh'a yemin ederim ki, Sen bize şu denizi gösterip içine dalsan, Sen'inle birlikte biz de dalarız, içimizden hiç kimse de geri kalmaz! Senin yarın bizi düşmanımızla karşı karşıya getirmenden de hoşnutsuzluk duymayız. Savaşta sabır ve sebat göstermek, düşmanla karşılaşınca da sadâkatten ayrılmamak, bizim şîârımızdır. Umulur ki Allâh, Sana bizden, gözünü aydın edecek şeyler gösterecektir! Haydi yâ Resûlâllah, yürüt bizi Allâh'ın bereketine doğru!” dedi.

Bu sadâkat ve teslîmiyet dolu sözler üzerine Allah Resûlü'nün mübârek sîmâları tebessümle doldu, hayır duâ ederek şöyle buyurdu:

“–Öyleyse, haydi Allâh'ın bereketiyle yürüyünüz! Size müjdeler olsun ki, Allâh iki tâifeden gayr-i muayyen olan birini vaad etti. Vallâhi ben, sanki Kureyşlilerin harp sahasında yıkılacakları yerleri şu anda görüyor gibiyim...” (Müslim, Cihâd,)

Ebû Talha'nın evinde insanlara sâkîlik yaptığıym, yâni kadehlerini doldurduğum bir esnâda içki haram kılınmıştı. Allah Rasûlü bir münâdîye emretmiş, o da insanlara bu yasağı duyurmuştu. Biz evdeyken münâdînin sesini işittik. Ebû Talha:

“–Çık da bir bakıver, şu ses neyin nesidir?” dedi. Çıkıp baktım ve:

“–Bir münâdî: «Dikkat, dikkat; içki haram kılınmıştır!» diye nidâ ediyor.” dedim. Bana:

“–Öyleyse git ve bütün içkileri dök!” dedi.

O andan itibâren Medîne sokaklarından içki aktı. (Buhârî, Tefsîr, 5/11)

Ashâb-ı kirâm, içkinin haram kılındığını duyar duymaz hiçbir mâzeret ileri sürmeden ve; “Elimdekileri bitireyim de ondan sonra bırakırım.” demek gibi bir oyalanmaya da girmeden derhâl emre itaat etmiş, o an içmekte olduğu kadehte kalan içkiye varıncaya kadar bütün içkileri derhal dökebilme dirâyetini göstermiştir.

Eslem Kabîlesi'nden bir delikanlı, Peygamber Efendimiz'e gelerek:

“–Ey Allâh'ın Resûlü! Ben gazveye katılmak istiyorum, fakat harp için gerekli olan hiçbir malzemem yok.” dedi. Peygamber Efendimiz:

“–*Filân kişiye git; o harbe gitmek üzere hazırlanmıştı, fakat hastalandı.*” buyurdu. Delikanlı o kimseye gitti ve:

“–Resûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem- sana selâm ediyor ve harp için hazırladığın malzemeleri bana vermeni söylüyor.” dedi. Bunun üzerine adam hanımına:

“–Hanım! Hazırladığım harp malzemelerinin hepsini bu delikanlıya ver, onlardan hiçbir şey geriye bırakma. Allâh hakkı için, onlardan hiçbir şey bırakma ki, berekete nâil olalım.” dedi. (Müslim, İmâre, 134)

Bu sâhâbî, Resûlullâh'ın emrine büyük bir aşk ve vecdle icâbet etmiş, hazırladığı hiçbir malzemeyi bırakmadan vermesi için hanımına ısrarla tembihte bulunmuştur.

İşte görüldüğü gibi Ashab-ı Kiram efendilerimiz bu misallerde hem Allah Resûlü'ne muhabbet, bağlılık ve itaatini hem de hayırlı amellere duyduğu büyük arzu ve iştîyâkını ortaya koymuştur.

*** İslam uğruna meşakatlere katlanmaktan çekinmezler, ahiretide dünyadan önce düşünürler.**

Kıymetli Müminler! Hayat imtihanının bütün meşakkat ve zorluklarını rızâ ve teslimiyetle aşarak Allâh ve Peygamberinin yolunda yürümek, mü'minlerin en büyük iman şîârıdır. Her mü'min îman nimetinin bedelini Hak Teâlâ'ya ödemek mecburiyetindedir. Zirâ bedeli ödenmeyen bir şeye sahiplik iddisına kalkışmak veya ödenmeyen bir bedelin karşılığını talep etmek, abesle iştigaldir.

Değerli Müminler! İmanın halâvetine hâiz olmuş, manevi olgunluğa eren mübârek ve has kulların îman neşvesi, cümle fâni haz ve lezzetleri aşmıştır. Öte yandan dünyaya âit bütün çile ve ıztırapların yakıcı elemeleri de onların nazarında âdeta bir hiç hâline gelmiştir. Bu hususta kızgın kumlara yatırılarak azgın ve gözü dönmüş müşrikler tarafından ağır işkencelere maruz kalan kendisine onca eziyet edilen Bilal Habeşi hazretleri, kor ateşin üzerine yatırılan Habbab bin Eret (r.a), bayılıncaya kadar dövülen Hz. Suheyb (r.a), maruz kaldığı işkence yüzünden âmâ

olan Hz. Zinnure Hatun (r.anha), imanlarından vazgeçmedikleri için işkence edilerek şehit edilen Sümeyye annemiz ve yasir (r.a), eşi benzeri olmayan Allah’a iman ettiler diye “Ashab-ı Uhdûd”un diri diri ateşe attıkları müminler, firavunun tanrılık iddiasını reddeden ve onun tahammül üstü eziyetleri karşısında:

“Senin zulmün dünyaya âittir, sen hükmünde ve davranışlarında serbestsin, nasıl olsa bizler Rabbimize döndürüleceğiz” diyerek îman cesaretiyle meydan okuyan, firavunun emriyle elleri ve kolları çapraz kestirilip hurma dallarına asılmadan önce, beşeri bir acziyet gösterip îman zaafına düşme endişesiyle ellerini semaya kaldırmışlar: “... **Yâ Rabbi! Üzerimize sabır yağdır; canımızı Müslüman olarak al!** (Araf, 126) diyen sihirbazlar ve daha niceleri tarifi imkansız bir muhabbetle Allah’a, Rasûlüne, peygamberlerine teslimiyet göstermeleri, onca meşakkat karşısında dünya ve dünyalık yerine ahireti tercih etmeleri acı ve ıztıraptan ziyâde, îmanın ulvî zevkine varmış bir gönülle likâullah hazzını yaşamaları ne yüce emsallerdendir.

Muhterem Müslümanlar!

İnananların Allah’a, ve Peygamberlerine büyük bir ihlasla, aşkla, muhabbetle bağlılıkları ve harikulade bir teslimiyet izhar etmeleri ayrıca husûsen ashab-ı kiramın muazzam bir hadde ulaşmış heyecanlarının müsebbibi elbet ki öncelikle Allah ve Rasûlü’nü, herşeyden yani annelerinden, babalarından, evlatlarından, bütün insanlardan, mallarından ve hatta kendi canlarından bile daha çok sevmeleri idi. Nitekim îman heyecanının zirvesinde olan bu mübârek insanlar Allah Rasûlünün en ufak bir arzusuna dahi, “Anam, babam, canım sana fedâ olsun yâ Rasûlallah!” diye mukabele ederlerdi. Zaten Cenab-ı Hak da muhabbetin bu şekilde olmasını irade etmektedir.

Âyeti kerimede şöyle buyrulur:

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِّنْ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşıretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret ve beğendiğiniz meskenler size Allah'tan, peygamberinden ve O'nun yolunda cihattan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah, fasık topluluğu doğru yola erdirmez." (Tevbe 9/24)

Peygamber efendimiz (s.a.v) de bu minvalde yukarıdaki ayeti kerimeyi beyan sadedind Hz. Enes (r.a)’ın rivayet ettiği bir hadisinde şöyle buyurmaktadır:

“Üç şey vardır ki; bunlar kimde bulunursa o kişi imanın tadını alır:

·: Allah ve Rasûlü’nü, her şeyden çok sevmek.

·: Sevdiğini sadece Allah için sevmek

·: Allah kendisini küfür bataklığından kurtardıktan sonra, tekrar küfre dönmeyi, ateşe atılmak kadar korkunç ve tehlikeli görmek.” (Buhârî, îmân, 14)

İnsan, Allah ve Rasûlü’nü gönülden sevince, onlarla alâkalı şeyleride sever. Zira seven, sevdiğinin her şeyine muhabbet besler. Muhabbeti gönlüne yerleştirdince de o uğurda yapılacak bütün işler onun için kolaylaşır. Allah ve Rasûlü’nü razı edecek sâlih ameller, bir lezzet hâline gelerek zevkle îfâ edilir. Sevilecek diğer varlıklarda artık sadece Allah için sevmeye başlanır. Nefret ve öfke Allah için duyulur. Hayattaki herşey, Allah rızâsı istikametinde bir yön kazanır.

İmanın zevkine varan Müslüman, kendisini Allah ve Rasûlü’nden ayıracak bütün söz ve davranışları, ateşten daha yakıcı ve azap verici bulur. İmanın cennete, küfrün de cehenneme götürdüğünün idrâki içinde olur. Dolayısıyla dinden ve Allah rızasından ulaştıracak şeylerden şiddetle sakınır. Hatalardan, günahlardan ve gafletten kurtulmak için bütün gücünü sarfeder.

Değerli Müminler! Çok dikkati caliptir ki başka bir hadisi şerifte **“Üç şey vardır ki, kim bunları yaparsa imanın tadını almış olur; ...Her sene malının zekatını gönül hoşluğuyla, isteyerek vermek...”** (Ebu Davut, Zekat, 1582) buyurarak Allah Rasûlü (s.a.v) efendimiz zekatı gönül hoşluğuyla vermeyi imanın halavetine varmaya dahil etmiştir. Öyle ki nefsin en çok zorlandığı zekâtı da her sene büyük bir ibadet vecdiyle ve fukaraya teşekkür edâsı içinde verir. Bundan en ufak sıkıntı duymaz, aksine ferahlık duyar. Demek ki yukarıdaki hadisi şeriften anlaşıldığına göre, imanın lezzetini hissetmek isteyen mü’min, zekat verirken isteksiz davranmamalıdır. Gönül hoşluğuyla vermelidir. Zîrâ Allah yolunda infak ederken isteksiz davranmak münâfıkların alâmetidir. Bu hususa işaret eden ayeti kerimede Allah (c.c) şöyle buyurur:

وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ

“Kendilerinden infaklarının kabul olunmasına mâni olanda sırf şudur: Çünkü bunlar Allah’ı ve Rasûlü’nü inkar ettiler ve namaza ancak üşene üşene geliyorlar, verdiklerini de ancak istemeyerek veriyorlar!” (Tevbe, 54)

Yine diğ er bir rivayette Ras ulullah (s.a.v), imanın tadını hissettirecek amelleri zikrederken, zek atla ilgili birkaç maddeyi ifade buyurduktan sonra sonuncu olarak **“... Bir de kulun nefsini tezkiye etmesi”** şeklinde buyurdu. Ash ab-ı kiramdan bir kişi; **Kişinin nefsini tezkiye etmesi ne demektir, ey Allah’ın Ras ul ?** diye sorunca da **“ Nerede olursa olsun Allah’ın kendisiyle beraber olduğunu bilmesi”** buyurmuştur. (Taberan , Sağ ir)    nk  bu durum kulun imanının derinliğinden kaynaklanır. Zira Ras ulullah (s.a.v) efendimiz **“ Nerede olursa olsun Allah Te  l ’nın yanında olduğunu bilmesi, kişinin imanının üstünlüğünden kaynaklanır.”** buyurdular. (Beyhak , şuab)

Kıymetli Müminler!

Hakiki bir mü’min, dünyayı ahiretin tarlası olarak görür, bütün amellerini hak rızası için if  eder, dünyanın geçici ve son derece kısa olduğunun idraki içinde bulunur. Bu şuura olduğunda, diğ er insanlara zor görülen davranışlar, ona gayet kolay gelir. İnsanları affederek, haklı bile olsa tartışmaya girmez, hırslı davranmaz, en zor anlarda dahi hileye başvurmaz. Nitekim Abdullah bin Mes ud (r.a) şöyle der; **“Kimde şu    husus bulunursa imanın tadını alır; Haklı bile olsa tartışmaya girmemek, şakadan bile olsa yalan söylememek ve Allah’ın yazdığı şeyin mutlaka başına geleceğini ve yazmadığı şeyin de kesinlikle başına gelmeyeceğini bilmek”** (Heysemî, 1, 55)

 manın tadını alan bir mü’min, gönlünde Allah’a  sl m’a ve Ras ulullah Efendimize’e beslediği muhabbet ve rızâ hali sebebiyle, yabancı görüş, düşünce ve ideolojilere heves etmez. Sağdan soldan esen fâni ve nefs ni r zg rlara kapılmaz.    nk  o, kendi inancının bütün inançlardan üstün olduğunu bilir ve bunun itmi’nan ve huzuru içinde yaşar. Nefsi mutmain ve gönül  lemi muhabbetle doludur. Bu sebeple,  sl m’dan başka hiçbir görüş ve düşünceye tenezzül etmez. Alnı açık bir şekilde inancını yaşar, bu hususta kimsenin kınamasına ve ayıplamasına da bakmaz. Tabi bu kıvama ulaşan kişi, bazen gaflete d ş rek yanlış bir hareket yapsa bile derhâl kendine gelir ve Allah’tan,  sl m’dan ve Peygamber Efendimiz’den r z  olmanın neyi gerektirdiğini hemen idrak ederek onu yapmaya koyulur. şu h dise, bunun güzel bir mis lidir:

Bir gün Hz. Ömer (r.a.), elinde bir kısım Tevrât sayfaları ile Peygamber Efendimiz'e gelip:

“-Ey Allah'ın Resûlü! Bunlar **Tevrat'tan bazı kısımlar**. Onları Zurayk Oğulları'na mensup bir arkadaşımından aldım” dedi.

Peygamber Efendimiz'in yüzünün rengi birden değişiverdi. Bunun üzerine Abdullah bin Zeyd (r.a.), Hz. Ömer'e (r.a.):

“-Allah senin aklını başından mı aldı? **Resûlullah'ın yüzü** ne hâle geldi, görmüyor musun?” dedi.

Hatâsını anlayan Hz. Ömer (r.a.) hemen:

“-**Rab olarak Allah'tan, din olarak İslâm'dan, Peygamber olarak Muhammed'den (s.a.v.), önder olarak Kur'ân'dan râzı olduk**” dedi.

Bunun üzerine Allah Resûlü'nün yüzünde güller açtı, üzüntüsü gitti. Sonra da şöyle buyurdu:

“Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer Mûsâ (a.s.) aranızda olup da ona uyararak beni terk etseydiniz derin bir dalâlete düşmüş olurdunuz. Siz ümmetler içinde **benim nasibimsiniz**, ben de Peygamberler içinde sizin nasibinizim.” (Heysemî, I, 174) Ne güzel nasîb! Öyle bir nasib ki şükründen âciziz!

İmanın halavetini gönlünde hissetmiş olan mü'minlerin belli başlı vasıfları, Enfal Sûresi'nde şöyle zikredilir:

“**Müminler o kimselerdir ki, Allah'ın adı anıldığında yürekleri titrer, kendilerine Allah'ın âyetleri okunduğunda bu onların imanlarını arttırır. Onlar yalnızca rablerine güvenirler. Namazlarını özenle kılarlar, kendilerine verdiğimiz şeylerden bir kısmını Allah yolunda harcarlar.**”(Enfal, 2,3)

Huzur ve itmi'nâna ermiş olan bu kulların vasıflarından bir kısmı da, Furkan Sûresi'nde şu şekilde haber verilir:

Rahmân'ın has kulları yeryüzünde vakarla yürüyen, cahiller onlara laf attığı zaman, “selâm” deyip geçen kullardır. Gecelerini rablerine secde ederek, huzurunda durarak geçirirler. (Furkan, 63-64)

“**Kendilerine rablerinin âyetleri hatırlatıldığında o âyetler karşısında körler ve sağırlar gibi bilinçsizce davranmazlar.**” (Furkan, 73)

İmanın tadını alabilmenin en mühim şartlarından biri de, günahlardan yüz çevirmektir. Görünüşte tatlı ve hoş görünen lâkin hakikatte zehir ve pislikten başka bir şey olmayan günahlardan korunmasını bilen mü'minlere Cenab-ı Hk öyle bir iman lütfeder ki, onun doyumsuz tadını daha bu dünyada iken kalplerinde hisseder. Böylece hem iblisin zehirli okundan korunmuş, hem sevap kazanmış, hem de imanlarını kuvvetlendirip güzelleştirmiş olurlar.

Bir müslüman, günahlardan kaçıp ibadetlere sarılmak ve takva sahibi olmak suretiyle imanın tadını aldıktan sonra artık onu muhafaza etmeye ve geliştirmeye gayret sarfetmelidir. Bu da Allah Rasûlü'nün tavsiyesi üzere, farzlara ilaveten nafile ibadetler, Allah için hizmetler ve zikru tesbih ile mümkündür nitekim bir hadisi şerifinde Allah Rasûlü (s.a.v) îmanı **"La ilahe illallah"** (Ahmed. 2. 359) zikriyle yenileyip kuvvetlendirmeyi tavsiye buyurur. Zaten âhirette efendimiz'in şefaati sayesinde en fazla mes'ud olacak kimseler de büyük bir ihlasla kalplerinden **"Lâ ilahe illallah"** diyenlerdir. Evet bu kelime-i tevhidi büyük bir heyecan ve iştiaqla hayatlarının her safhasına yansıtabilenlerin kalpleri, neticede Allah Teâla ile beraberlik nimetine nâil olur.

Değerli Müminler!

İmanın tadına erebilmenin esas şartı Allah'a ve Rasûlüne karşı muhabbet, rızâ ve teslimiyettir. Hatta dinimizin de bu esaslar üzerine te'sis edildilmiştir. Nitekim Cenab-ı Hak şöyle buyurur:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

"De ki: "Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir."

Allah'ı sevmenin alâmeti onun habibine gönülden muhabbetle tabi olmak, Allah Resulü (s.a.v)'i sevmenin alameti Allah'ın emrine aşkla, muhabbetle tabi olmak.

Kıymetli Müslümanlar! İmanın tadını alabilmesi için kişinin, sevdiği ve buğzettiği kimselere de çok dikkat etmesi lâzımdır. Müslüman, felaha erebilmek için muhabbet ve nefreti yerinde kullanmasını bilmelidir. Allah'ın sevdiği şeyleri sevip, sevmediği şeyleri de sevmemek, ne güzel bir kulluktur. Bu açıdan bakıldığında mesela, bir kafirin inkar ve dinsizliğini görmezden gelip beşerî bir meziyetine bakarak ona alaka duymak ve iltifatta bulunmak, büyük bir tehlike ihtiva etmekte ve kalbe zarar vermektedir. Böyle yapıldığı takdirde o inançsız kişinin hali tasvib

edilmiş ve itibarı yüceltilmiş olur. Halbuki iman olmadan diğer meziyetlerin hiçbir kıymeti yoktur. Mesela bir kafir, bazı meziyet ve kabiliyetlere sahip olabilir ve bir takım dünyevi başarılar elde edebilir. Bilgili bir insan, büyük bir kahraman vs. olabilir. Onun hakkında “inançsızlığı bir tarafa ancak çok iyi bir kahramandır, hakkını vermek lazım vs.” gibi fikir yürütüldüğünde, gönüller ona doğru kayabilir. Bu da insanların gözünde imanin ehemmiyetini zayıflatır ve o kimsenin kötü halinden etkilenmeye sebep olabilir. Diğer taraftan imanın tadını alabilmek için de kalplerde iman muhabbeti filizlenmelidir. Nitekim Cenab-ı Hak buna işaretle şöyle buyurur:

وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ

“... Fakat Allah, size imanı sevdirmiş ve onu gönüllerinize güzel göstermiş; inkarı, fasıklığı ve (İslam'ın emirlerine) karşı çıkmayı da çirkin göstermiştir. İşte bunlar doğru yolda olanların ta kendileridir.” (Hucurat, 7) ayetten anlaşıldığına göre, iman etmek ve onun tadına varabilmek için yalnız bilgi yeterli değildir. Bilakis bilgiyi kalbe nakşedip, oradan davranışlara intikal ettirmek gerekir. Bunun için de kalbî eğitim zaruridir. Aynı şekilde kalbin ulvî meziyetlere istikametlenmesi lazımdır. Kalp bu hale gelince Cenab-ı Hak ona imanı aşk ile yaşama istidadı verir hatta satırlardan alamadığı şeyleri öğretir.

Değerli Müminler! Bir arzunun fiil ve davranışa dönüşebilmesi için bilgi yanında sevmekte gerekir. Bundan dolayı dinin başı muhabbet olmuş ve Rasûlullah (s.a.v), Allah Teâlâ’dan iman muhabbeti talep etmiştir:

“ Allahım, bize imanı sevdire ve kalblerimizi imanla süsle! Küfrü fısı ve isyanı bize çirkin göster. Bizi doğruyu bulanlardan eyle! (Ahmed, 3, 424)

Asrı saadette, muhabbetle iman birleşerek ashabın gönlüne yerleşmişti. Bu sayede onlar altın nesil haline gelmişlerdi. Onları takip eden bahtiyar salih kullarda iman tadını kalplerinde hissettiler. Nitekim İbrahim bin Ethem hz. Nin şu ifadesi ne kadar düşündürücüdür:

“Vallahi biz öyle bir lezzet içindeyiz ki, bu lezzeti hükümdarlar bilmiş olsaydı, onu elimizden almak için bize karşı kılıçlarını çekip harp ilan ederlerdi”

Ne ulvi bir iman kıvamı! Cenab-ı Hak, cümlemizi îman neşvesinin kemâline eren ve ömrünü bu uğurda sarf edebilen kullarından eylesin!..

İslam uğrunda meşakatlere katlanmaktan çekinmezler.